

IBAP

ΛΕΟΝ
ΜΕΝΓΚΕΡ

ΟΤΑΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΞΕΝΟΙ

CRIME

ΟΤΑΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΞΕΝΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όταν έρχονται οι ξένοι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Als das Böse kam

Από τις Εκδόσεις dtv, Μόναχο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ivar Leon Menger

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ηρακλής Καρελίδης, Μαριάνθη Κιουρτσόγλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: FAVORITBUERO, Munich/Germany

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Ivar Leon Menger, 2022

© Εικόνων εξωφύλλου: shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5139-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5140-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023 / © Ivar Leon Menger, 2022

ΙΒΑΡ ΛΕΟΝ ΜΕΝΓΚΕΡ

ΟΤΑΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Μετάφραση: Τάνια Σταύρου

Για την Άβα,
που καταβροχθίζει τα βιβλία
σαν να είναι μπισκότα

Και τότε δάκρυα πικρά άρχισαν
να τρέχουν από τα μάτια της,
γιατί παντού γύρω της υπήρχε νερό
και δεν μπορούσε να φτάσει στη στεριά.
Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1

Η ΜΗΤΕΡΑ ΨΗΝΕΙ ΤΑΡΤΑ με βατόμουρα στην κουζίνα. Παρόλο που έχει ανοίξει τις πόρτες και τα παράθυρα, το σπίτι έχει κατακλυστεί από τη μυρωδιά της ζεστής καραμέλας. Ένα καλοκαιρινό αεράκι σαρώνει τα δωμάτια, ως ευπρόσδεκτη αλλαγή στην κάψα του απομεσήμερου που κυριαρχεί στη φυλακή μας.

Έχω δέσει στη μέση μου μια ποδιά και βοηθάω τη μητέρα στο πλύσιμο των πιάτων όσο ο Μπόι στρώνει το τραπέζι του καφέ στο καθιστικό. «Τι θα παίξουμε σήμερα;» ρωτάω καθώς τοποθετώ ένα καθαρό λεκανάκι πίσω στο ντουλάπι.

«Μονόπολη;» απαντά η μητέρα, ρίχνοντάς μου μια πονηρή ματιά. Ξέρουμε πως ο πατέρας τρελαίνεται όταν το πόνι του καταλήγει σε κάποιο από τα ξενοδοχεία μας. Και τότε πετάει το ταμπλό ψηλά στον αέρα, και βρέχει χαρτονομίσματα. Εμείς, τα παιδιά, το απολαμβάνουμε.

Σήμερα όμως πρέπει να παίξουμε κάτι άλλο.

Αν θέλω να λειτουργήσει το σχέδιό μου.

«Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε το Risk», λέω όσο πιο αδιάφορα μπορώ. Η μητέρα σμίγει τα φρύδια. Ξέρω πως δεν

της αρέσει αυτό το παιχνίδι. Κρύβει το κουτί στο δωμάτιό της, στο χαμηλότερο ράφι της σιφονιέρας της, και όχι ακαιολόγητα. Μάλλον ελπίζει πως, έτσι, εγώ κι ο αδερφός μου θα το ξεχάσουμε.

«Αυτό το παιχνίδι είναι τόσο ανόητο!» Η μητέρα αφήνει κάτω το ποτηρόπανο και σταυρώνει τα χέρια. «Δε σας έχου- με μάθει πως οι διαφορές δε λύνονται με τη βία;» Με κοιτά- ζει με βλέμμα αυστηρό. «Η ειρήνη κι η ελευθερία είναι πο- λύτιμες, Γιούνο. Αρκετό εκφοβισμό έχει υποστεί η οικογένε- νειά μας εδώ όπου ζούμε».

«Μα μου φαίνεται τόσο διασκεδαστικό», λέω χωρίς να το πιστεύω και χώνω τα χέρια μου στις τσέπες της ποδιάς μου. Ο δεξιός μου δείκτης αρχίζει ήδη να τρέμει, να κουβαριάζε- ται σαν γαιοσκώληκας στο ράμφος κάποιου ωδικού πτηνού. Έτσι συμβαίνει από τότε που ήμουν παιδί κάθε φορά που δε λέω αλήθεια. Δεν μπορώ να το ελέγξω με τίποτα.

«Και εκτός αυτού, μας βοηθάει να σκεφτόμαστε στρατη- γικά. Να παίρνουμε τις σωστές αποφάσεις όταν δεχόμαστε επίθεση». Παίρνω φόρα. «Μιλάω για την περίπτωση που φτάσουν οι ξένοι στο νησί μας. Ο πατέρας θα θέλει να αμυν- θούμε».

«Τι θα θέλω;» Ο πατέρας μπαίνει στην κουζίνα. Κάτω από το μπράτσο του κρατάει ένα δεμάτι κανσόξυλα. Φοράει τα γάντια του, ανοίγει το πορτάκι του θαλάμου καύσης στο πί- σω μέρος του ξυλόφουρνου και προσθέτει ένα κούτσουρο στην εστία. «Μυρίζει τέλεια!»

«Η κόρη σου θέλει να παίξει Risk», λέει η μητέρα.

«Τέλεια ιδέα!» φωνάζει ο Μπί, που έχει ορμήσει κι αυ- τός στην κουζίνα, έχει ανοίξει το συρτάρι με τα μαχαιροπί- ρουνα κι έχει βγάλει τη σπάτουλα και τέσσερα κουταλάκια του γλυκού.

«Εγώ δεν έχω αντίρρηση», λέει ο πατέρας και αρπάζει

τον αδερφό μου με κεφαλοκλείδωμα. «Αλλά αυτή τη φορά είσαι ξοφλημένος, γιε μου!» Παλεύουν μεταξύ τους και γαργαλιούνται μέχρι τελικής πώσεως.

Ρίχνω ένα βλέμμα στη μητέρα και την παρατηρώ να λύνει την ποδιά της, να την απλώνει στην πλάτη μιας καρέκλας και να στρώνει με την παλάμη τις τσακίσεις του υφάσματος. Νιώθω πως η πρότασή μου δεν την έχει χαροποιήσει. Ίσως περίμενε κι από τον πατέρα μια διαφορετική αντίδραση. Κουνάει το κεφάλι. Πιθανότατα απορεί γιατί επέλεξα ειδικά το Risk. Ένα παιχνίδι που με λίγες καλές ζαριές μπορείς να κατακτήσεις όλο τον κόσμο. Η μητέρα ξέρει πως στην πραγματικότητα μισώ αυτό το επιτραπέζιο όσο κι η ίδια.

Το χρονόμετρο της κουζίνας χτυπάει. Η τάρτα με βατόμουρα είναι έτοιμη.

«Παίρνω τα πράσινα!» λέει ο Μπόι και μας μοιράζει τα υπόλοιπα χρώματα. Στη μητέρα δίνει τα κίτρινα, στον πατέρα τα μαύρα, κι εμένα μου πασάρει φυσικά το κουτί με τα ροζ πιόνια. Ανοίγει το ταμπλό και το τοποθετεί στο κέντρο του τραπέζιού. Η μητέρα κόβει το γλυκό σε ίσα κομμάτια και δίνει στον καθένα μας από ένα πιάτο. Ο Μπόι χώνει αμέσως μια γεμάτη κουταλιά στο στόμα. Ο πατέρας ανακατεύει τη στοίβα με τις κάρτες των εδαφών, ενώ εγώ μελετώ δήθεν αδιάφορα τον παγκόσμιο χάρτη.

Έξι ήπειροι, σαράντα δύο χώρες. Το βλέμμα μου πετάει πάνω από το Περού, τη Σιβηρία, τη Γροιλανδία, τη Σκανδιναβία, τη Βραζιλία, το Κονγκό, την κεντρική Ευρώπη, την Ινδία, τη δυτική Αυστραλία, το Οντάριο.

«Παγκόσμια Κυριαρχία ή Αποστολή;» ρωτάει ο πατέρας και μας μοιράζει τις κάρτες. Ο Μπόι παίρνει το ζάρι και το ρίχνει στο ταμπλό. «Παγκόσμια Κυριαρχία!» φωνάζει.

Η μητέρα σηκώνει τις κάρτες των εδαφών. Κοιτάζω κι εγώ

τις δικές μου. Ξεκινάμε να στήνουμε τους στρατούς μας στις αντίστοιχες περιοχές. Είμαι τυχερή, έχω τοποθετήσει από ένα πιόνι σχεδόν σε κάθε περιοχή της Αυστραλίας. Θα ήταν εύκολο να την υπερασπιστώ αν με ενδιέφερε πραγματικά το παιχνίδι.

«Αδικία!» λέει ο Μπόι, δείχνοντας τη μοβ ήπειρό μου. «Δεν είχαν ανακατευτεί καλά οι κάρτες!»

Ο πατέρας πίνει μια γουλιά καφέ.

«Πού είναι η Βενεζουέλα;» ρωτάει ο Μπόι, με το πράσινο πιόνι στο χέρι. Η μητέρα δείχνει ένα αχνογάλανο σημείο στο ταμπλό. «Ακριβώς δίπλα στο Περού». Ο χάρτης γεμίζει με πολύχρωμα πιόνια. «Και πού είναι η Κίνα;» Ο Μπόι αναζητά τα εδάφη του. Ο πατέρας του δείχνει την πρασινωπή επιφάνεια στα ανατολικά του άτλαντα.

«Τα κράτη της Δύσης;»

«Εδώ, αριστερά», απαντάω. Ο αδερφός μου δυσκολευόταν πάντα να εντοπίσει τις περιοχές του. Το ίδιο και σήμερα. Πόνταρα σ' αυτή του τη δυσχέρεια. Στο μεταξύ, έχω τοποθετήσει σχεδόν όλα τα στρατεύματά μου και μου μένουν μόνο δύο κάρτες εδαφών στο χέρι. Κοιτάζω επίμονα το ταμπλό. Η μητέρα το αντιλαμβάνεται και μου χαμογελάει. «Τι ψάχνεις, Γιούννο;»

Η στιγμή που περιμένα.

«Πού είναι η Χώρα του Βορρά;» ρωτάω, σκύβοντας πάνω από τον παγκόσμιο χάρτη. «Κι η Χώρα του Νότου; Δεν τις βρίσκω πουθενά!»

Ο πατέρας αφήνει το φλιτζάνι πίσω στο πιατάκι και ισιώνει τα γυαλιά του. Κοιτάζω τη μητέρα, που ξαφνικά έχει γίνει άσπρη σαν κιμωλία.

«Έχεις δίκιο, Γιούννο!» φωνάζει ο Μπόι, ψάχνοντας νευρικά όλο το ταμπλό. «Γιατί δεν τις δείχνει πουθενά;»

Η μητέρα πετάγεται από την καρέκλα, αρπάζει τα χρυσι-

μοποιημένα πιάτα και ορμάει στην πόρτα. Στο κατώφλι σταματάει και στρέφεται στον πατέρα. «Καταλαβαίνεις τώρα γιατί ήθελα να κάψω αυτό το παιχνίδι;»

Έπειτα, εξαφανίζεται στην κουζίνα.

ΜΕΛΕΝΕ ΓΙΟΥΝΟ. Είμαι δεκαέξι ετών και κρύβομαι εδώ και εκατόν σαράντα έξι μήνες σ' αυτό το νησί. Κανείς δε γνωρίζει ότι ζούμε δώδεκα ολόκληρα χρόνια σ' αυτή την καλύβα στο κέντρο της λίμνης. Εκτός βέβαια από τους φρουρούς που μας μετέφεραν μέσα από τα δάση όταν ήμουν ακόμα μικρό κορίτσι.

Λατρεύω τα παπάκια που έχουν μόλις βγει από το αυγό, τα μπουμπούκια που πρωτοεμφανίζονται την άνοιξη, τις νεοραγκούλες στα πλεγμένα μου μαλλιά, τα πεντάγλυκα βατόμουρα, τον βρυχηθμό των άλκεων στο λυκαυγές, τη μυρωδιά της καλοκαιρινής μπόρας στους βράχους, τον χορό της φωτιάς στα πυρακτωμένα κούτσουρα της σημύδας, τις πρώτες χιονονιφάδες στην άκρη της γλώσσας μου.

Λατρεύω και τον Μπόι, τον μικρό μου αδερφό, που αναλαμβάνει στα κρυφά όλες τις υποχρεώσεις για τις οποίες μου λείπει το απαραίτητο θάρρος. Κι ας τον περνάω δυο κεφάλια.

Η ζωή μας στο νησί είναι απλή. Κάθε μέρα μοιάζει με την προηγούμενη. Τα πρωινά η μητέρα μάς διδάσκει. Τα μαθήματα αφορούν όλους τους τομείς που σχετίζονται με την επι-

βίωσή μας. Ανάγνωση και γραφή, ζωολογία και φυσική ιστορία, αριθμητική –κατάφερα να πείσω τον πατέρα να μην τη διδαχτεί μόνο ο Μπόι–, αποκατάσταση τραυμάτων, ιχνηλάτηση και οικιακή οικονομία. Το τελευταίο σημαίνει για μένα πως έχω μάθει να ράβω και να πλέκω, να βάζω μπουγάδα, να πλένω τα πιάτα, να ανάβω το τζάκι και να μαγειρεύω λαχανόσουπα. Επίσης, είμαι πολύ καλή στο να αναγνωρίζω όλα τα ζώα και τα φυτά που ζουν μαζί μας στο νησί. Αντίθετα, ο αδερφός μου είναι επιφορτισμένος με την κυριακάτικη προμήθεια της τροφής. Γιατί ακόμα δε μου πάει η καρδιά να σκοτώσω.

Έχουμε ελεύθερο χρόνο ως το δείπνο. Μπορούμε να ζωγραφίζουμε, να μαζεύουμε αγριολούλουδα, να διαβάζουμε τα βιβλία που υπάρχουν στο σαλόνι, ν' ακούμε δίσκους ή να παίζουμε στον μεγάλο βράχο κάτω στην όχθη. Εκτός από τις Δευτέρες. Τότε μας απαγορεύονται όλα αυστηρά.

Ο Μπόι αρπάζει ένα λιθάρι και σφυροκοπά ασταμάτητα το κρανίο μιας κοκκινοφτέρας, ώσπου το ψάρι αρχίζει να τρέμει. Ένα τελευταίο χτύπημα, και το βλέμμα παγώνει. Ο Μπόι σηκώνει αποφασιστικά το κουζινομάχαιρο, το καρφώνει μεμιάς στην καρδιά και αφήνει το αίμα να στραγγίξει. Γρήγορα και ανώδυνα, έτσι όπως έχουμε διδαχτεί. Είναι ο μόνος τρόπος για να επιβιώσουμε στο νησί. Μόνο μία φορά τον μήνα, όταν η πανσέληνος στέκει ψηλά πάνω από τα δάση, μόνο τότε επιτρέπεται να περάσει ο πατέρας στην αντίπερα όχθη για να φροντίσει για τις σημαντικότερες αγορές μας στο χωριό των φρουρών. Αγορές όπως αλεύρι, ζάχαρη, αυγά, γάλα ή καφές.

Κοιτάζω τον Μπόι. Ο αδερφός μου χαμογελάει πονηρά, αφαιρεί το αγκίστρι από το στόμα του ψαριού και αφήνει τη λεία μας να γλιστρήσει στο πλαστικό κουβαδάκι, όπου περιμένουν ήδη οι πέστροφες. Στο αγαπημένο μου κουβαδάκι της

παραλίας, αυτό με την ποντικίνα με το πουά καλοκαιρινό φουστάνι.

Το μοναδικό μου ενθύμιο από την απόδρασή μας από τη Χώρα του Νότου.

Ρίχνω πάλι την πετονια. Μια τελευταία κοκκινοφτέρη μάς μένει για τους ψαροκεφτέδες που θα ετοιμάσει η μητέρα για βραδινό.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρωτάει ο Μπόι, σπάζοντας τη σιωπή. «Εξαιτίας σου χάλασε η κυριακάτικη μας συνήθεια!»

«Το Risk είναι ανόητο παιχνίδι», λέω κοφτά, γιατί δε μου έρχεται τίποτα καλύτερο στο μυαλό. Στην πραγματικότητα, οι τύψεις με βασανίζουν ήδη από το απόγευμα, γιατί ξέρω με πόση χαρά και ανυπομονησία περιμένει ο αδερφός μου την Κυριακή. «Έτσι κι αλλιώς, η μητέρα έχει ηρεμήσει πια».

«Τώρα όμως πρέπει να περιμένουμε μια ολόκληρη εβδομάδα!»

Στην άλλη πλευρά της λίμνης, στη σκιά των κωνοφόρων, παρατηρώ μια κίνηση. Δυο ζαρκάδια περιδιαβαίνουν πάνω στα χαμόκλαδα. Τα βλέπει κι ο Μπόι. Τα χαζεύουμε για λίγο καθώς σηκώνουν τα κεφαλάκια τους και τεντώνουν τ' αυτιά τους, έτοιμα να το σκάσουν στον παραμικρό θόρυβο. Για μια στιγμή παγώνουν, σαν σκηνή από ελαιογραφία. Έπειτα κοιτάζουν προς το μέρος μας, λες και κατάφεραν να μας μυριστούν από τόσο μακριά.

Ο Μπόι ρίχνει μια πέτρα στο νερό. Τα ζαρκάδια αρχίζουν να καλπάζουν ξαφνιασμένα και εξαφανίζονται μες στο δάσος.

Έπειτα στρέφεται προς το μέρος μου. «Το σκέφτηκα πολύ, Γιούνο. Μόλις αποκοιμηθούν η μητέρα κι ο πατέρας, θα πάρω τη βάρκα μας και θα κάνω κουπί ως απέναντι. Απόψε κιόλας».

«Τρελάθηκες;» ψιθυρίζω. «Θέλεις να μας βάλεις όλους σε κίνδυνο;»

«Αφού κι εσύ το θέλεις».

«Όχι! Καθόλου!»

Ο Μπόι συνοφρυώνεται και ελέγχει τον δεξιό μου δείκτη.

«Κι η ζωγραφιά κάτω από το στρώμα σου;»

Σφίγγω το χέρι μου σε γροθιά. Πρέπει να βρήκε την εικόνα που σκισάρισα χτες το απόγευμα στον μεγάλο βράχο. Μια εικόνα με σπίτια ψηλά που φτάνουν ως τα σύννεφα, ένα ασημένιο πουλί που γυροφέρνει πάνω από μια θάλασσα από ομπρέλες που έχουν ξεφυτρώσει από την άμμο σαν ριγωτά μανιτάρια, και παιδιά που παίζουν στο νερό.

Δέντρα δε ζωγράφισα καθόλου.

«Σ' έχω καταλάβει, Γιούνο», λέει ο Μπόι καθώς με πλησιάζει κουνώντας τον δεξιό του δείκτη γύρω από το πρόσωπό μου. Τον πιέζει πάνω στα χείλη μου. «Λες ψέματα». Η μεταλλική μυρωδιά του ψαριού με χτυπάει στα ρουθούνια. «Αν μαρτυρήσεις το σχέδιό μου, θα δείξω στη μητέρα τη ζωγραφιά σου!»

Πολύ θα ήθελα να του απαντήσω πως δε δέχομαι εκβιασμούς από ένα δωδεκάχρονο και πως οι εντολές που ακολουθούμε υπάρχουν αποκλειστικά για τη δική μας ασφάλεια, όμως εκείνη τη στιγμή το ουρλιαχτό των σειρήνων διακόπτει τον συλλογισμό μου.

Ο Μπόι βγάζει μια κραυγή. Εγώ πετάγομαι όρθια, αφήνω το καλάμι να πέσει, αρπάζω τον αδερφό μου από το μπράτσο και διασχίζουμε τρέχοντας τον λαχανόκηπο. Μόλις λίγα μέτρα μένουν μέχρι το σπίτι μας, πέρα από τα ψηλά μεγάφωνα. Το διαπεραστικό κάλεσμα των προειδοποιητικών σειρήνων μου τρυπάει τ' αυτιά. Σκοντάφτω στη λαβή ενός φτυαριού, και ο Μπόι με σηκώνει. Η μητέρα μάς περιμένει στο

κατώφλι, χτυπάει παλαμάκια, με τα μάτια γουρλωμένα. «Γρήγορα, παιδιά, γρήγορα!»

Ορμάμε στον διάδρομο, κι η πόρτα πίσω μας κλείνει με θόρυβο. Η μητέρα σπρώχνει μια σιδερένια μπάρα μπροστά από το πορτόφυλλο και μας ακολουθεί στην κουζίνα. Ο πατέρας έχει ήδη σπρώξει στην άκρη το τραπέζι και έχει τυλίξει σε ρολό το χαλί.

Μια τρύπα χάσκει στο πάτωμα.

Ο Μπόι πηδάει μέσα πρώτος κι έπειτα έρχεται η σειρά της μητέρας και του πατέρα να εξαφανιστούν κι αυτοί κάτω από τη γη. Κάνω ένα βήμα προς το κενό.

«Να πάρει, Γιούνο! Τι περιμένεις;» μουγκρίζει ο πατέρας.

Η καρδιά μου χτυπάει τρελά, σαν να θέλει να βγει από το στήθος μου. Πλησιάζω το άνοιγμα στο πάτωμα. Το κορμί μου βράζει. Σκουπίζω τα ιδρωμένα μου δάχτυλα στο φουστάνι μου και κατεβάζω το αριστερό μου πόδι στη σκάλα. Έπειτα το δεξί.

«Άντε, βιάσου!»

Σφίγγω με τα δυο μου χέρια τα σιδερένια κάγκελα και κατεβαίνω. Μια δροσερή πνοή τυλίγει τις γάμπες μου. Συνεχίζω την κατάβαση ώσπου τα ακροδάχτυλα των ποδιών μου αγγίζουν επιτέλους το δάπεδο. Ο πατέρας στριμώχνεται μπροστά μου και τραβάει το βαρύ ξύλινο καπάκι πάνω από τα κεφάλια μας μέχρι να κλείσει. Ο χώρος σκοτεινιάζει στη στιγμή. Η παγωνιά της φυλακής μας με τυλίγει σαν αόρατος μανδύας.

«Παρακαλώ, λίγο φως», ψιθυρίζω, ενώ ακούω τον πατέρα να αμπαρώνει την είσοδο του υπογείου με το ασάλινο μπουλόνι.

«Κάτσε πλάι μου, Γιούνο», λέει η μητέρα. Ακολουθώ τη φωνή της από την άλλη άκρη του δωματίου. Αρπάζει το χέρι μου και με τραβάει στην ποδιά της. Κουλουριάζομαι πάνω

της, παρηγοριέμαι στη ζέστη του κορμιού της. Θέλω να χωθώ πάλι μέσα της, να επιστρέψω στην κοιλιά της.

«Είμαστε ασφαλείς», αναφωνεί ο πατέρας. Ακούω τον λυτρωτικό ήχο ενός φακού που ανάβει. Η ένταση του λαμπτήρα δυναμώνει. Ένα δάκρυ κυλάει στο μάγουλο της μητέρας.

«Θα μας σκοτώσουν;» τραυλίζει ο Μπόι, που έχει κουρνιαώσει στη γωνία του υπογείου, με τα χέρια του ν' αγκαλιάζουν τα γόνατά του.

«Πρέπει να κάνουμε απόλυτη ησυχία», ψιθυρίζει ο πατέρας, κοιτάζοντας την καταπακτή. «Τέσσερις ξένοι, ντυμένοι στα μαύρα. Έχουν φτάσει ήδη στη λίμνη». Ο πατέρας ξεκρεμάει το τουφέκι από τον τοίχο και τρέχει στο κέντρο του υπογείου. Πέφτει βαρύς στην παλιά, αχρηστευμένη πολυθρόνα του σαλονιού. Εκείνη με την πράσινη καρό επένδυση όπου καθόταν η μητέρα και μου διάβαζε την *Τοσοδούλα**. Τότε, τις πρώτες νύχτες μπροστά στις φλόγες του τζακιού που τριζοβολούσαν, όταν δεν μπορούσα να κοιμηθώ.

Ο πατέρας μου κάνει νόημα. Καταλαβαίνω τι θέλει να μου πει. Γλιστρώ προς το μέρος του Μπόι και τον παίρνω αγκαλιά. Τρέμει σύγκορμος.

Η μητέρα σηκώνεται και πηγαίνει προς τη φαρδιά ραφιέρα στον τοίχο, που είναι γεμάτη με τις σημαντικότερες προμήθειες. Περισσότερα από πενήντα κονσερβοκούτια, ένα καλάθι με φρέσκα μήλα και αχλάδια, πέντε μπουκάλια κα-

---

* Η *Τοσοδούλα* (στα δανικά *Tommelise*) είναι έργο του περίφημου παιραμυθά Χανς Κρίστιαν Άντερσεν. Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 1835 στην Κοπεγχάγη. Κεντρική ηρωίδα είναι ένα μικρό κορίτσι το οποίο καταφέρνει να δρατετεύσει από μια οικογένεια βατράχων που το κρατάει όμηρο με σκοπό να το παντρεύει, και προσπαθεί να βρει μόνο τον δρόμο του και να ανακαλύψει τον κόσμο. (Σ.τ.Μ.)

θαρό οινόπνευμα, τρία σακιά πατάτες, μία κούτα με λαμπάδες, σπύρα, παστό ψάρι μέσα σε βαζάκια μαρμελάδας, μία γκαζιέρα και δεκαπέντε μπιτόνια νερό. Προμήθειες επιβίωσης διάρκειας δύο εβδομάδων. Η μητέρα παίρνει το κουτί πρώτων βοηθειών από το ράφι και κάθεται δίπλα μας στο πάτωμα.

«Παιδιά, τι έχουμε διδαχτεί;» Ανοίγει το καπάκι ενός πράσινου πλαστικού δοχείου. «Τι πρέπει να κάνουμε αν δε μας μένει άλλη διέξοδος;»

«Για να μην πέσετε στα χέρια τους;» λέει ο πατέρας και κοιτάζει ξανά ψηλά, προς το σφαλισμένο άνοιγμα. Έπειτα βγάζει από την τσέπη του παντελονιού του ένα φυσίγγι και το τοποθετεί στο τουφέκι.

«Πριν από πολλά πολλά χρόνια, ο πατέρας σας αποφάσισε να καταθέσει στο δικαστήριο, και επωμίστηκε έτσι μεγάλο βάρος. Επέλεξε να ακολουθήσει τον δρόμο της αλήθειας, βάζοντας το σωστό και το δίκαιο πάνω από την ευημερία της οικογένειάς μας». Η μητέρα σηκώνει το καπάκι, ανοίγει μια συσκευασία με κομπρέσες και κόβει με το ψαλίδι ένα τετράγωνο κομμάτι από το ύφασμα. «Μόνο και μόνο χάρη στην κατάθεση του πατέρα, η αστυνομία κατάφερε να συλλάβει τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες της Χώρας του Νότου και να τους κλείσει στη φυλακή για δεκαετίες». Η μητέρα σκουπίζει με ένα μαντίλι τα δάκρυα από τα μάτια της. «Το τίμημα είναι να μας ψάχνουν τώρα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης».

«Για να μας εκδικηθούν». Ο πατέρας απασφαλίζει το όπλο. «Για να εκδικηθούν εμένα και την οικογένειά μου».

«Αλλά οι φρουροί της Χώρας του Βορρά μας προστατεύουν ακόμα, έτσι δεν είναι;» ρωτάει ο Μπόι, κρατώντας σφιχτά το χέρι μου. Τα δάχτυλά του είναι υγρά και παγωμένα. Τα σφίγγω ελαφρά και φαντάζομαι πως το κορμί μου κατακλύζεται από ένα έντονο, θερμό φως.

«Φυσικά, αγόρι μου», απαντάει η μητέρα και του χαϊδεύει τα μαλλιά.

«Τότε γιατί δεν έρχονται;»

«Μένουν πολύ μακριά», αποκρίνομαι. «Χρειάζονται ώρες μέχρι να φτάσουν από το χωριό τους στον τόπο μας.»

«Μπορούν ν' ακούσουν τις σειρήνες από τόσο μακριά;»

«Ο συναγερμός εξυπηρετεί εμάς», συνεχίζω. Μερικές φορές ο Μπόι φέρεται ακόμα σαν μικρό παιδί. Του σφίγγω λίγο πιο δυνατά το χέρι. «Ξέρεις, για να μαζευτούμε όλοι στο υπόγειο.»

«Ο πατέρας έχει κλείσει ήδη τις σειρήνες», συμπληρώνει η μητέρα, κρατώντας ακόμα το κουτί των πρώτων βοηθειών. Μόλις εκείνη τη στιγμή αντιλαμβάνομαι τη σιωπή που επικρατεί στο σπίτι αποπάνω μας.

«Μη φοβάστε, παιδιά», ψιθυρίζει καθώς παραμερίζει κάθε λογής σωληνάκια, σύριγγες και επιδέσμους. «Ο πατέρας θα μας υπερασπιστεί μέχρι να φτάσει βοήθεια στο νησί». Διστάζει για μια στιγμή. Τα χέρια της τρέμουν καθώς βγάζει το κυλινδρικό δοχείο με τις παστίλιες. «Άλλωστε, είστε όλα όσα έχουμε, όλα όσα αγαπάμε!»

«Αν, ο μη γένοιτο, δεν καταφέρω να επιβιώσω από τις επιθέσεις τους, ή στην περίπτωση που σας ανακαλύψουν εδώ κάτω, στο υπόγειο» –ο πατέρας ισιώνει τα γυαλιά του και κοιτάζει ξανά προς την οροφή–, «τότε γνωρίζετε τι πρέπει να κάνετε για να προστατέψετε τον εαυτό σας;».

«Η Γιούνο κι εγώ θα πάρουμε τα χάπια της ανακούφισης», λέει ο Μπόι.

Η καρδιά μου αναπηδά από χαρά. Αυτή είναι η στιγμή που με κάνει περισσότερο ευτυχισμένη.

«Σωστά!» Η μητέρα ξεβιδώνει το καπάκι. Ο Μπόι κι εγώ απλώνουμε τις παλάμες μας προς το μέρος της. Ένα δισκίο για τον καθένα. Αν μπορούσα, θα έχωνα αυτό το πιο γλυκό

κι από την πιο ώριμη φράουλα χάπι, που ηρεμεί και την ψυχή μας εκτός από τον ουρανίσκο μας, κατευθείαν στο στόμα μου.

Προς το παρόν, όμως, πρέπει να τηρήσουμε στάση αναμονής. Αφουγκραζόμαστε τη σιωπή. Περιμένουμε να ανοίξει η πόρτα στην είσοδο. Ή κάποιο παράθυρο. Ανασαινώ από το στόμα. Μετρώ ως το δέκα. Η μητέρα σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό μου με ένα κομμάτι γάζα. Κλείνω τα μάτια μου και συγκεντρώνομαι σε κάθε ήχο. Ακούω την καρδιά μου να βροντάει στο στήθος. Μπορώ να νιώσω τον σφυγμό μου ως τα μηνίγγια μου. Ο Μπίο μαζεύει τα πόδια του ακόμα πιο κοντά στο κορμί του και γέρνει το κεφάλι του στους ώμους μου. Ένα παράξενο θρόισμα ακούγεται αποπάνω μας. Βήματα ήταν αυτά στην κουζίνα; Έφτασαν κιόλας οι ξένοι στο νησί; Κοιτάζω ψηλά, παρατηρώ τις δοκούς που έχει στερεώσει ο πατέρας μου στην πλινθοδομή με μεταλλικά καρφιά. Σχεδόν έξι μήνες χρειάστηκαν για την κατασκευή του υπογείου μας. Τώρα εκεί ψηλά κρέμονται αμέτρητοι ιστοί αράχνης. Ψιλός κορνιαχτός ραντίζει τα κεφάλια μας. Κλείνω τα μάτια και τον απομακρύνω με τα δάχτυλα από τα βλέφαρα. Όταν τ' ανοίγω ξανά, βλέπω τους λευκούς κόκκους της σκόνης να αιωρούνται στο μισοσκόταδο. Σαν νεράιδες που χορεύουν, σκέφτομαι. Έχουν έρθει για να μας προστατέψουν.

«Είμαι πολύ περήφανος για σας!» αναφωνεί ο πατέρας, χτυπώντας τον μηρό του με την παλάμη του. «Υποδειγματικοί, όπως πάντα!» Σηκώνεται από την πολυθρόνα του. «Μια άσκηση ήταν μόνο. Μην ανησυχείτε, παιδιά, κανένας ξένος δεν έχει φτάσει στο νησί μας». Ο πατέρας κρεμάει το τουφέκι πίσω στον τοίχο. «Τα πήγατε πραγματικά θανμάσια!»

Ο Μπίο ανασαίνει ανακουφισμένος και παρατάει το χέ-

ρι μου. «Το ήξερα από την αρχή!» Δεν τον πιστεύω. Παρόλο που κι εγώ ήλπιζα βαθιά μέσα μου να είναι μια απροειδοποίητη δοκιμή. Σαν αυτές που κάνουμε κάθε χρόνο. Αλλά με μπέρδεψαν τα δάκρυα της μητέρας. Αυτά ήταν αληθινά.

«Μπορούμε, παρ' όλα αυτά;» ρωτάω καθώς κρυφοκοιτάζω το κεκριμπαρένιο δισκίο στην παλάμη μου. Η μητέρα μου γνέφει. Είμαι έτοιμη να το καταπιώ, αλλά ο πατέρας με προλαβαίνει.

«Πρώτα θέλω ν' ακούσω τις επτά εντολές».

Ο Μπόι κι εγώ απαριθμούμε τους κανόνες στο λεπτό, τους ξέρουμε απέξω κι ανακατωτά.

«Πάντα κρυβόμαστε όταν έρχεται ο θεϊός Όλε».

«Δε λέμε ποτέ ψέματα».

«Απαγορεύεται να πλησιάζουμε τη βιβλιοθήκη του πατέρα», λέει ο Μπόι και μου ρίχνει ένα πλάγιο βλέμμα. Όμως εγώ δεν είχα πειράξει τίποτα από το ράφι, πέρα από ένα δυο παλιά φωτογραφικά άλμπουμ και το αγαπημένο μυθιστόρημα της μητέρας. Αυτό με την όμορφη γυναίκα στο εξώφυλλο, που την κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά του ένας μελαχρινός άνδρας. Είχα καθίσει στο γραφείο και διάβαζα τα πρώτα κεφάλαια του *Ιουλιέτα, ή ο έρωτας της ζωής μου*, όταν εμφανίστηκε ξαφνικά ο πατέρας πίσω από την πλάτη μου. Καταντράπηκα, ένιωσα πως μ' έπιασαν στα πράσα. Κάπως έτσι σκίστηκε μία σελίδα. Η μητέρα εξοργίστηκε τόσο πολύ, που από τότε μας απαγόρευσε να μπαίνουμε στο γραφείο του πατέρα. Αν και το θεωρώ άδικο, ακόμα και σήμερα. Ένα σκισματάκι ήταν μόνο.

«Όταν ηχούν οι σειρήνες, παρατάμε ό,τι κι αν κάνουμε εκείνη τη στιγμή και τρέχουμε στο καταφύγιο».

«Δεν επιτρέπεται να τρώμε καρπούς που δε γνωρίζουμε», λέω και θυμάμαι τότε που ο Μπόι έμεινε τρεις μέρες

στο κρεβάτι με κράμπες στο στομάχι και υψηλό πυρετό. Και καθώς, για λόγους ασφαλείας, δεν μπορούσαμε να φωνάξουμε κάποιον γιατρό από το χωριό, προσευχόμεσταν μέρα και νύχτα να επιβιώσει. Αυτός ο πέμπτος κανόνας θεσπίστηκε λίγο μετά την ανάρρωση του Μπόι.

«Όταν σκοτώνουμε, το κάνουμε γρήγορα και ανώδυνα».

«Και η έβδομη και σημαντικότερη εντολή: Κανείς δεν επιτρέπεται να απομακρυνθεί από το νησί μας χωρίς τη συγκατάθεση της μητέρας ή του πατέρα», λέω και καρφώνω με το βλέμμα μου τον Μπόι. «Διαφορετικά, θα τιμωρηθούμε και οι δύο, όχι μόνο ο υπαίτιος».

«Για να προσέχουμε περισσότερο ο ένας τον άλλο», μου σφυρίζει ο Μπόι.

«Εξαιρετικά, παιδιά», λέει ο πατέρας ικανοποιημένος. Χώνουμε βιαστικά τα δισκία στο στόμα. Κλείνω τα μάτια και γεύομαι το φρουτένιο ζελεδάκι από ώριμες, άγριες φράουλες με σαμπούκο, κεράσι και ξινά μούρα να λιώνει στη γλώσσα μου, πριν καταπιώ τη χοντρή, άγευστη ταμπλέτα που κρύβεται μέσα στη γλυκιά επικάλυψη.

Εύχομαι να είχαμε πρόβα συναγερομού κάθε μήνα.

Μετά το δείπνο, ξαπλώνω αναστατωμένη στο κρεβάτι μου, καρφώνω το βλέμμα στο ταβάνι και αναλογίζομαι τον αδερφό μου. Ο χτύπος των δεικτών του ρολογιού μου προκαλεί νευρικήτητα. Γυρίζω προς το κομοδίνο μου· πάνω εκεί βρίσκεται το ρολόι, η μαύρη τυχερή μου πέτρα, η λαξευμένη αλκή του πατέρα κι ένα βάζο με αγριολούλουδα. Το βλέμμα μου κολλάει στον δευτερολεπτοδείκτη. Κοντεύει δώδεκα και μισή. Σκοπεύει πράγματι ο Μπόι να σπάσει τον σημαντικότερο οικογενειακό μας κανόνα και να κωπηλατήσει, απόψε κιόλας, ως την αντίπερα όχθη;

Παραμερίζω τα σκεπάσματα και χώνω τα γυμνά μου πέλματα στις παντόφλες μου. Η πόρτα κάνει έναν δυσάρεστο θόρυβο καθώς την ανοίγω για να βγω στον διάδρομο του πρώτου ορόφου. Το δωμάτιο του Μπίι βρίσκεται στο τέρμα, ακριβώς πλάι στο μπάνιο. Γλιστράω ως την πόρτα του. Το ξύλινο δάπεδο τρίζει κάτω από τα πόδια μου. Στην περίπτωση που ο πατέρας ξυπνήσει και με ανακαλύψει, θα χωθώ στο λουτρό.

Κατεβάζω προσεκτικά το χερούλι της πόρτας και μπαίνω στο δωμάτιο του Μπίι. Η σοφίτα μυρίζει υγρασία από τις πευκοβελόνες και τα αγριολούλουδα, μια πνοή ανέμου μου χαϊδεύει το πρόσωπο. Κοιτάζω έντρομη το ανοιγμένο παράθυρο. Το προειδοποιητικό κρώξιμο ενός χουχουριστή* αντηχεί στο σκοτάδι. Ορμάω στο παράθυρο και χτενίζω με το βλέμμα την όχθη της λίμνης. Το φως του φεγγαριού απλώνεται στην επιφάνεια του νερού σαν αραχνοῦφαντο διαμαντένιο χαλί. Η ματιά μου ταξιδεύει ως τον μεγάλο βράχο. Και τότε τη βλέπω, κι ας είναι μεγάλη η απόσταση. Η βάρκα του πατέρα βρίσκεται ακόμα στην προβλήτα μας. Στρέφομαι ανακουφισμένη στο κρεβάτι του Μπίι.

Κοιμάται. Μες στον πανικό μου, δεν τον είχα προσέξει. Κλείνω το παράθυρο και πέφτω πλάι του στα γόνατα. Ενώνω τις παλάμες, ψιθυρίζω βιαστικά το Πάτερ Ημών και ευχαριστώ τον Θεό που ο αδερφός μου δε με παράτησε ολομόναχη σ' αυτό το νησί. Σηκώνομαι και φτιάχνω την κουβέρτα

---

* Ο χουχουριστής είναι γλαυκόμορφο πτηνό της οικογένειας των γλαυκιδών και ένα από τα πιο γνωστά είδη ευρωπαϊκής κουκουβάγιας. Η οικεία, χαρακτηριστική φωνή του έχει συνδεθεί με κακοδαιμονίες και προλήψεις. Στον ελληνικό χώρο αναφέρεται συχνά ως κλαφοπούλι, νεκροπούλι, χαροπούλι και, στην περιοχή του Πάρωνα, χουχουλιός. (Σ.τ.Μ.)

γύρω από τους ώμους του. Τον παρατηρώ για μια στιγμή καθώς κοιμάται. Παρόλο που δε μοιάζουμε πολύ, κουβαλάμε μέσα μας την ίδια λαχτάρα.

Σύντομα, αδερφούλη μου, θα ξεκινήσουμε μαζί τη μεγάλη μας περιπέτεια και θα γνωρίσουμε τον απαγορευμένο κόσμο εκεί έξω. Σ' το υπόσχομαι.

Όσοι ξένοι κι αν μας παραμονεύουν.

ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ. Η ημέρα του θείου Όλε. Καταβροχθίζω ένα μεγάλο μπολ ζεστό χυλό βρόμης. Την τελευταία φορά είχε μείνει δυο ώρες στο σπίτι μας και δεν είχα προλάβει να φάω πρωινό. Ο Μπόι κι εγώ περιμέναμε στην κρυψώνα μας γεμάτοι ανυπομονησία, ενώ το στομάχι μου γρούλιζε σαν λυσσασμένη αγριόγατα. Λίγο ακόμα, και ο θείος Όλε θα μας έπαιρνε είδηση.

Έπαιζα ακόμα με κούκλες την πρώτη φορά που ο γεράκος με τη μαύρη φεντόρα και το αδιάβροχο πανωφόρι πάτησε το πόδι του στο νησί. Θυμάμαι σαν να 'ταν χτες πώς στεκόμουν στο παράθυρο και παρατηρούσα γεμάτη περιέργεια τη μικρή μηχανοκίνητη βάρκα που ξεπρόβαλε μέσα από την ομίχλη. Η μητέρα με τράβηξε από το τζάμι, τρέξαμε μαζί ως το υπνοδωμάτιο και κρυφτήκαμε για ώρες στην ντουλάπα. Σήμερα μπορώ να καταλάβω την αναστάτωση της μητέρας και τον τρόπο που ένιωσε. Πού να φανταστεί ότι ο θείος Όλε δεν ήταν κάποιος από τους ξένους, αλλά ένα μέλος της ομάδας των φρουρών!

Από τότε, κάθε Δευτέρα ο θείος Όλε διασχίζει τη λίμνη και φέρνει στον πατέρα εφημερίδες και την αλληλογραφία.

Ωστόσο, για τη δική μας ασφάλεια, πρέπει πάντα να κρυβόμαστε· ο γεράκος είναι ένας ακίνδυνος χωρικός, και όχι φύλακας. Αυτοί είναι οι μόνοι που μπορούμε να εμπιστευτούμε.

Βιάζομαι, ξεπλένω τα υπολείμματα του χυλού από το μπολάκι και το τοποθετώ, καθαρό πια, πίσω στο ντουλάπι.

«Έρχεσαι μαζί μου στον βράχο;» ψιθυρίζω στον Μπόι, που κάθεται στον καναπέ και ξεφυλλίζει ένα βιβλίο φυσικής ιστορίας.

«Μα ο θεός Όλε θα φτάσει από λεπτό σε λεπτό», απαντάει εκείνος χωρίς να με κοιτάξει. «Δε θυμάσαι την πρώτη εντολή;»

«Για λίγο μόνο», λέω και κάνω μερικά βήματα προς το μέρος του. «Θα προσέχουμε. Σε παρακαλώ, Μπόι!» Παίρνει το βλέμμα του από τη σελίδα και ανασηκώνει τα φρύδια. Καταλαβαίνει στο λεπτό πως κάτι με απασχολεί και κλείνει το βιβλίο. Γλιστράμε στα παπούτσια μας και τρέχουμε έξω στον κήπο. Ο αέρας είναι υγρός και κρύος. Ο ήλιος μόλις που φαίνεται πέρα από τα δάση, οι πρωινές δροσοσταλίδες ξεχωρίζουν ακόμα στα μαρουλόφυλλα του παρτεριού μας. Διασχίζουμε τρέχοντας το αμμουδερό μονοπάτι και το μικρό δάσος που μας χωρίζει από τον τεράστιο βράχο. Τον βλέπουμε από μακριά να λάμπει στις πρώτες ακτίνες του πρωινού, ριγμένος στην όχθη σαν να τον έχει ξεχάσει εκεί μετά το παιχνίδι του κάποιο γιγάντιο ξωτικό. Τον πλησιάζουμε, σκαρφαλώνουμε με δυο θαρραλέες κινήσεις στο ξάγναντο και γλιστράμε στην άλλη πλευρά, με θέα προς τη λίμνη και τα δάση απέναντι.

Κοιτάζω χαμηλά την καστανόμαυρη υδάτινη επιφάνεια. Τα πόδια μας αιωρούνται αρκετά μέτρα πάνω από το υγρό στοιχείο. Κατά παράξενο τρόπο, η λίμνη δε δείχνει καθόλου απειλητική σήμερα. Αντίθετα, φαίνεται ελκυστική, σχεδόν μαγική.

Μια παλιοοικογένεια περνάει μπροστά μας κακαρίζοντας. Πόσο θα 'θελα να κολυμπήσω κι εγώ στο πλάι τους, να φτάσω ως την αντίπερα όχθη· δυστυχώς, όμως, ποτέ δε μάθαμε κολύμπι.

«Ευχαριστώ που δεν έφυγες», λέω καθώς ακουμπάω το χέρι μου στον ώμο του Μπόι. «Για χτες το βράδυ λέω».

Ο Μπόι σκύβει το κεφάλι. «Αυτός ο ηλίθιος συναγεραμός φταίει. Με τρώμαξε. Άλλωστε, η εγκατάλειψη του νησιού είναι κόντρα στις επτά εντολές. Δεν ήθελα να τιμωρηθείς εξαιτίας μου. Ήταν ανόητη η ιδέα μου».

«Όχι», λέω, ρίχνοντας μια πέτρα στο νερό, τόσο βαριά όσο κι ο κόμπος στο στομάχι μου. «Είχες δίκιο, Μπόι. Και για τη ζωγραφιά κάτω από το στρώμα μου, και για τις υποψίες σου».

Σηκώνει το κεφάλι.

«Κι εγώ θέλω να φύγω από αυτό το νησί. Έστω για μία μέρα».

«Από πότε;»

«Κάποιες φορές βλέπω κάτι παράξενα όνειρα. Ψηλά σπίτια, και ανθρώπους κάτω από πολύχρωμες ομπρέλες, και παιδιά που παίζουν στην άμμο. Μοιάζουν με αναμνήσεις. Από πολύ παλιά, από τότε στη Χώρα του Νότου. Μπόι, δεν μπορεί να μην υπάρχει τίποτ' άλλο πέρα από το νησί μας!»

«Γι' αυτό κατέστρεψες το κυριακάτικο παιχνίδι μας;»

«Μα δεν απόρησες ποτέ κι εσύ γιατί δεν υπάρχουν οι *Χώρες του Βορρά και του Νότου* στο ταμπλό;»

Ο Μπόι κοιτάζει το νερό σκεφτικός. Ξαφνικά μοιάζει μεγαλύτερος, ωριμότερος. Πάνω από δώδεκα. «Πιστεύεις πως αυτές οι περιοχές με τα ονόματα Οντάριο και Αυστραλία υπάρχουν στ' αλήθεια;»

«Θα ήθελα να το ψάξω».

«Κι αν σε τσακώσουν οι ξένοι;»

«Θα είμαστε προσεκτικοί».

«Θα είμαστε; Γιούνο, δεν μπορούμε να το σκάσουμε αποδώ!» σφυριάζει μέσα από τα δόντια του ο Μπί και ξεριζώνει μια τούφα γρασίδι από κάποια ρωγμή του βράχου. «Οι φρουροί μάς το έχουν απαγορεύσει. Και εκτός αυτού, η μητέρα κι ο πατέρας θα πέθαιναν σχεδόν από την αγωνία! Και μετά θα μας έψαχναν παντού, στην άλλη πλευρά της λίμνης, ίσως και σε όλη τη Χώρα του Βορρά! Φαντάσου τι θα μας κάνουν οι ξένοι αν μας πιάσουν! Θέλεις να το ρισκάρεις;»

«Θα μπορούσαμε να γράψουμε ένα σημείωμα και να υποσχεθούμε στη μητέρα πως θα επιστρέψουμε ως το βράδυ».

«Ακόμα κι αν υποθέσουμε πως η περιφήμη ιδέα σου με το σημείωμα θα λειτουργήσει», με διακόπτει ο Μπί και στρέφεται προς το μέρος μου, «πώς θα προστατέψουμε εκεί έξω τον εαυτό μας; Με το τουφέκι του πατέρα;».

Πράγματι, μου είχε περάσει από τον νου. Μα είχα απορρίψει αμέσως την ιδέα, γιατί δε θα ήξερα πώς να το χρησιμοποιήσω. «Θα βρούμε κάποιον τρόπο».

Ξαφνικά, ακούω τον θείο Όλε, τον βόμβο της βενζινακάτου του, μόλις λίγα μέτρα μακριά από το νησί μας.

«Σκατά! Γρήγορα, κάτω!» Οι σφυγμοί μου χτυπάνε σαν τρελοί. Μακάρι να μη μας έχει δει. Κατεβαίνουμε βιαστικά τον βράχο και τρέχουμε προς το σπίτι. «Γιατί ήρθε τόσο νωρίς αυτή τη φορά;» λέω λαχανιασμένη, ενώ ο Μπί με προσπερνά κι εξαφανίζεται στις ερυθρελάτες. Το αριστερό μου πόδι! Σταματάω ξέπνοη και κοιτάζω το γόνατό μου. Έχει ματώσει. Μάλλον το έσκισα καθώς κατέβαινα από τον βράχο. «Μπί, περιμένε με!»

Ακουμπάω τα χέρια στους μηρούς και παίρνω δυο βαθιές ανάσες. Ο πόνος δυναμώνει. Η βάρκα του θείου Όλε είναι δεμένη στην προβλήτα, ο ίδιος μάλλον θα βρίσκεται ήδη στο νησί και θα έχει πάρει τον δρόμο για την ξύλινη καλύβα μας.

Ευτυχώς, όμως, δε θα έχει προχωρήσει πολύ. Ο ηλικιωμένος ταχυδρόμος βαδίζει με μπαστούνι, αντιμετωπίζει προβλήματα με τη μέση του. Μας το έχει πει ο πατέρας. Όπως και να 'χει, τώρα πια δεν μπορώ να μπω από την κεντρική είσοδο, θα με δει.

Επιλέγω την πίσω πόρτα, που οδηγεί στο αποθηκάκι της κουζίνας. Χωρίς πολλή σκέψη, πηδάω πάνω από μια στοιβα καυσόξυλα και αρχίζω να τρέχω. Ακούω την εξώπορτα να ανοίγει, κι έπειτα την οργισμένη φωνή του πατέρα. Καταδιάζει τον Μπόι επειδή τριγύριζε έξω. Και είναι δικό μου το φταιξιμο. Φτάνω επιτέλους στην πίσω μεριά του σπιτιού και γέρνω στον τοίχο. Παίρνω βαθιά ανάσα και κάθομαι οκλαδόν, ακουμπώντας τις παλάμες μου στο χώμα. Μια πέτρα μου τρυπάει το δέρμα. Σφίγγω τα δόντια. Αν βιαστώ, ίσως καταφέρω να μπω εγκαίρως στο σπίτι.

Γλιστρώ σκυφτή κάτω από το λευκό, σιδερόφρακτο παράθυρο. Η επιγονατίδα μου καίει σαν φωτιά. Μόλις λίγα μέτρα με χωρίζουν από την πίσω πόρτα. Σηκώνομαι διστακτικά και κοιτάζω από το παράθυρο της κουζίνας. Διακρίνω τον πατέρα να βοηθάει τον θείο Όλε να καθίσει σε μια καρέκλα, ενώ η μητέρα στέκεται στον νεροχύτη και γεμίζει ένα ποτήρι με νερό. Πολύ αργά. Δε μου μένει παρά να περιμένω εδώ, στο πίσω μέρος του σπιτιού.

«God morgon!* Σήμερα σας έβαλα πρώτους πρώτους στο δρομολόγιο», ακούω πνιχτά τον θείο Όλε μέσα από το τζάμι, καθώς πέφτει βαρύς στο κάθισμα. «Sovit gott;***»

«Μια χαρά, tack***».

«Σκέφτηκα πως θα ήταν σημαντικό αυτό το γράμμα».

---

* Καλημέρα! – σουηδικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

** Κοιμηθήκατε καλά; – σουηδικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

*** Ευχαριστώ – σουηδικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

«Ευχαριστώ, Όλε. Το περιμέναμε πολύ καιρό». Ο πατέρας παίρνει έναν γαλάζιο φάκελο από τα χέρια του γέροντα και τον ακουμπάει πάνω στην εβδομαδιαία εφημερίδα του. «Αν ξέραμε πως θα ερχόσουν νωρίτερα, θα σου ετοιμάζαμε λίγο φρέσκο καφέ».

«Μην μπαίνετε σε φασαρίες».

«Πώς πάει η πλάτη σου; Ακόμα νιώθεις τις αλλαγές του καιρού;» ρωτάει η μητέρα καθώς αφήνει το ποτήρι με το νερό δίπλα του στο τραπέζι.

«Αχ, ο καιρός! Έχω μεγαλώσει έτσι, έχω σκληραγωγηθεί εγώ με τον καιρό!» Γελάει και πίνει μια γουλιά. «Έτσι δε συμβαίνει και στη ζωή;» Ο θείος Όλε κοιτάζει έξω από το παράθυρο. «Σήμερα ήλιος, αύριο βροχή». Το βλέμμα του πέφτει κατευθείαν στο δικό μου. Για μια στιγμή μόνο, αλλά μοιάζει με αιωνιότητα. Τινάζομαι τρομαγμένη, πέφτω κάτω και καταλήγω σ' έναν θάμνο από τσουκνίδες. Τα μπράτσα μου αρχίζουν να με τρώνε στη στιγμή.

Ακούω ένα ποτήρι να θρυμματίζεται στο πάτωμα της κουζίνας.

«Είσαι εντάξει, Όλε;» αναφωνεί η μητέρα.

«Τι συνέβη;» Και του πατέρα η φωνή ακούγεται ανήσυχη.

«Μην κουνηθείς, θα μαζέψω αμέσως τα θρύψαλα». Κάποιο ντουλάπι ανοίγει, ακούγεται ο ξυστός ήχος μιας μικρής σκούπας, η μητέρα σπρώχνει τα σπασμένα γυαλιά σ' ένα μεταλλικό φαράσι.

«Herrengud!* Ποιο είναι αυτό το κορίτσι;» ακούω τον θείο Όλε να ρωτάει μέσα από τον ξύλινο τοίχο. Η καρδιά μου παγώνει. «Υπήρχε ένα παιδί στο παράθυρο!»

Για λίγο δεν ακούγεται το παραμικρό, έπειτα όμως ο πα-

---

* Θεέ και Κύριε! – σουηδικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

τέρας γελάει νευρικά. «Ένα κορίτσι; Βλέπεις φαντάσματα, μου φαίνεται. Πώς να φτάσει στο νησί μας ένα παιδί;»

«Είδα ένα κορίτσι με μακριά μαλλιά!»

«Όλε, μάλλον κάνεις λάθος. Ένα παιδί εδώ στο νησί, μαζί μας;» σιγοντάρει η μητέρα τον πατέρα. «Αφού δε φοράς τα γυαλιά σου!»

«Μόνο για να διαβάζω τα χρειάζομαι. Ξέρετε, τα μάτια μου είναι σαν του λύγκα. Κι αυτό στα εβδομήντα μου!»

«Λοιπόν, εγώ δεν είδα τίποτα στο παράθυρο. Σίγουρα θα ήταν κάποια οφθαλμαπάτη, κάποιος αντικατοπτρισμός».

«Ή ένα περαστικό πουλί».

Ο θεός Όλε παραμένει σιωπηλός για μια στιγμή. Σε παρακαλώ, Θεέ μεγαλοδύναμε, κάνε να πιστέψει πως είδε λάθος!

Το γέλιο που ακολουθεί με γεμίζει ελπίδα. «Μάλλον έχετε δίκιο. Στην ηλικία μου έχω όντως αρχίσει να βλέπω φαντάσματα. Φαίνεται πως καρδαδοκούν να με πάρουν μαζί τους!» Τώρα γελάει κι ο πατέρας. Στέλνω μια ευχαριστήρια προσευχή στον ουρανό. Μια καρδέλλα σέρνεται προς τα πίσω. Ένα βογγητό γεμάτο πόνο ακούγεται καθώς ο θεός Όλε σηκώνεται με κόπο. «Παρακαλώ, συγχωρείστε με για τη ζημιά. Φυσικά, θα σας αντικαταστήσω το ποτήρι».

«Φεύγεις κιόλας;»

«Ναι. Δυστυχώς, πρέπει να συνεχίσω, κουβαλάω αλληλογραφία και για την οικογένεια Σγιόμπεργκ. Θα τα πούμε την επόμενη Δευτέρα».

Τους ακούω να βγαίνουν από την κουζίνα. Ξύνω τα μπράτσα μου, που στο μεταξύ έχουν γεμίσει κόκκινες φλύκταινες. Τουλάχιστον το γόνατό μου έπαψε να ματώνει. Σέρνομαι ως τη γωνία του σπιτιού, ακούω την εξώπορτα να ανοίγει. Μπουσουλάω στα τέσσερα, σαν τους μικρούς καπουτσίνους στο βιβλίο φυσικής ιστορίας του Μπόι, κατά μήκος των παραθύ-

ρων, και στο τέλος πέφτω στο έδαφος λίγα μέτρα μακριά από την κεντρική είσοδο. Ο θεός Όλε κατεβαίνει κουτσαίνοντας τα μπροστινά σκαλοπάτια. Τα σάπια, ξύλινα σανίδια τρίζουν σε κάθε του βήμα.

«...είναι πιθανό. Μου λείπει πραγματικά πολύ», λέει ο ηλιωμένος επισκέπτης. «Έχω να τη δω από τότε που μετακόμισε με τους γονείς της». Μοιάζει αλλιώτικος, λυπημένος, σκεφτικός. «Å andra sidan*, έχετε απόλυτο δίκιο. Ίσως θα έπρεπε να κάνω ένα τηλεφώνημα στην εγγονή μου, να κανονίσω να με επισκεφτεί κάποιο Σαββατοκύριακο». Κρύβομαι βιαστικά πίσω από δυο σημύδες.

«Να το κάνεις. Ευχαριστώ για την αλληλογραφία!» Ο πατέρας δίνει φιλικά στον θείο Όλε το χέρι. «Τα λέμε την επόμενη Δευτέρα, Όλε!»

Ο γεράκος δέχεται τη χειραψία, υψώνει το μπαστούνι του σε ένδειξη χαιρετισμού και με βιαστικά βήματα προχωράει, κουτσαίνοντας πάντα, προς την προβλήτα. Ένα σμήνος από αγριόπαπιες πετάει πάνω από τα κεφάλια μας.

Όταν πια έχει φτάσει τόσο μακριά, που δεν μπορεί να ακούσει τις ομιλίες, ο πατέρας στρέφεται αστραπιαία στη μητέρα. «Γαμώτο, πρέπει να είδε τη Γιούνο!»

«Ευτυχώς, κατάφερες να τον πείσεις πως ήταν μόνο η φαντασία του», λέει η μητέρα. «Και μάλιστα μία που του θύμιζε την εγγονή του».

«Την εγγονή του;» Η φωνή του πατέρα τρέμει. «Ναι, καλά, ο Όλε δεν έχει καν παιδιά!»

Την έχω άσχημα. Απαγόρευση εξόδου μέχρι νεοτέρας, αν όχι κάτι χειρότερο.

«Όχι, μας είπε ψέματα». Ο πατέρας ισιώνει τα γυαλιά του. «Κι αν αρχίσει τώρα να λέει δεξιά κι αριστερά πως ζει

---

* Από την άλλη πλευρά – σουηδικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

ένα παιδί στο νησί μας;» Κουνάει μια τελευταία φορά το χέρι του στον Όλε κι έπειτα σπρώχνει τη μητέρα μέσα στο σπίτι. Η εξώπορτα κλείνει πίσω τους με κρότο.

Η καρδιά μου πάει να σπάσει. Γιατί δεν έμεινα απλώς στην κρυψώνα μου; Ο πατέρας έχει δίκιο. Η περιέργειά μου μας έβαλε όλους σε κίνδυνο. Υπάρχει πάντα η πιθανότητα να πέσει ο θεός Όλε στα χέρια των ξένων καθώς θα επιστρέφει στο χωριό. Κι αν τους μιλήσει για μένα; Τότε θα έρθουν και θα μας σκοτώσουν όλους! Πρέπει να κάνω κάτι άμεσως, δε γίνεται να χάσω άλλο χρόνο. Βάζω τα δυνατά μου να σκεφτώ, ξύνω τα μπράτσα μου που με τρώνε. Ίσως καταφέρω να διορθώσω κάπως το σφάλμα μου αν παρακαλέσω τον θείο Όλε να μη με μαρτυρήσει. Πρέπει να του εξηγήσω πόσα διακυβεύονται για την οικογένειά μου. Δεν προλαβαίνω να ολοκληρώσω τον συλλογισμό μου, και τα πόδια μου τρέχουν ήδη κάτω στη λίμνη.

Ο θεός Όλε ετοιμάζεται να λύσει το σκάφος του, όταν φτάνω επιτέλους στην όχθη. «Θείε Όλε!»

Ο γέρος παρατάει το σκοινί και στρέφεται ξαφνιασμένος προς το μέρος μου. Με κοιτάζει με μάτια γουρλωμένα, λες και έχει μόλις ανακαλύψει μια νεράιδα στα πέταλα κάποιου λουλουδιού.

«Ξέρω πως με είδες προηγουμένως στο παράθυρο της κουζίνας. Όμως δεν πρέπει να μιλήσεις σε κανέναν για μένα!» Κάνω μερικά βήματα προς το μέρος του. «Σε παρακαλώ, θείε Όλε!»

Εκείνος βγάζει από το κεφάλι του το ψαράδικο καπέλο του και σκουπίζει το μέτωπό του με την παλάμη του. Το χέρι του είναι γκριζο και ροζιασμένο, διογκωμένες φλέβες διατρέχουν το δέρμα του. Μισοκλείνει τα μάτια και κοιτάζει ψηλά, προς την ξύλινη καλύβα μας. Κι έπειτα πάλι εμένα. Από κοντά μοιάζει μεγαλύτερος απ' ό,τι νόμιζα. Με πα-

ρατηρεί από την κορφή ως τα νύχια με ελαφρώς ανοιχτό το στόμα. Σαν μια νωθρή, υπερραιωνόβια χελώνα, σκέφτομαι καθώς κοιτάζω τα ξεραμένα ίχνη σάλιου στα χείλη του. Τα λίγα δόντια που του έχουν απομείνει είναι κίτρινα και χαλαρά.

«Ποια είσαι εσύ;» ρωτάει επιτέλους καθώς στηρίζεται ρουθουνίζοντας στην κουπαστή της βάρκας. Μια όξινη, σάπια μυρωδιά χτυπάει τα ρουθούνια μου. «Το πρόσωπό σου. Μου φαίνεται πως από κάπου σε ξέρω».

«Είμαι η Γιούνο», απαντάω κοφτά. «Όπως η θεά».

«Πώς και βρίσκεσαι σ' αυτό το νησί, παιδί μου;»

«Εδώ μένω. Με τους γονείς μου».

«Και πώς και δεν σ' έχω ξαναδεί τόσον καιρό;»

Σκέφτομαι πυρετωδώς αν πρέπει πράγματι να του εμπιστευτώ το οικογενειακό μας μυστικό, που τόσα χρόνια μας έχει προστατέψει από τους ξένους. Δεν έχω, όμως, άλλη επιλογή: «Δεν πρέπει να αποκαλύψεις σε κανέναν ότι ζούμε εδώ, στο νησί. Αλλιώς, θα μας σκοτώσουν όλους!»

«Ποιοι θα σας σκοτώσουν;»

«Δίνουν λεφτά σε όποιον μας ανακαλύψει».

«Jösses!»* Σας έχουν επικηρύξει;» ρωτάει έκπληκτος ο θείος Όλε, ανασηκώνοντας τα πυκνά του φρύδια. «Για πόσα χρήματα μιλάμε δηλαδή;»

Δεν καταλαβαίνω τι εννοεί με το «έχουν επικηρύξει». Όμως θυμάμαι ολοκάθαρα πως πέρσι, κατά της διάρκειας μιας άσκησης στο υπόγειο, η μητέρα μάς είχε διηγηθεί ότι οι ξένοι είχαν υποσχεθεί σε κάθε κάτοικο της Χώρας του Βορρά ένα ξύλινο σεντούκι χρυσά νομίσματα αν κάποιος κατάφερνε να ανακαλύψει την κρυψώνα μας. «Οι φρουροί μάς έφεραν εδώ πριν από αρκετά χρόνια. Επειδή ο πατέ-

---

* Χριστέ μου! – σουηδικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

ρας κατέθεσε εναντίον των ξένων στη δίκη. Τότε, στη Χώρα του Νότου».

«Sørlandet;* Εννοείς τις νότιες νορβηγικές περιοχές;» ρωτάει ο θεός Όλε και κοιτάζει ξανά την καλύβα μας. Φαίνεται μπερδεμένος.

Αλλά κι εγώ είμαι μπερδεμένη και δεν καταλαβαίνω αυτά που μου λέει. «Όχι, εκεί που είναι η ακτή. Και η θάλασσα».

«Σ' εμάς, στη Σουηδία δηλαδή;»

«Νότια Αφρική!» λέω αυθόρμητα, άλλωστε είναι η πιο νότια χώρα του ταμπλό που μπορώ να θυμηθώ. «Η Αργεντινή».

Τώρα ο θεός Όλε ζαρώνει το μέτωπο. Δε με πιστεύει. Όρα να παίξω το τελευταίο μου χαρτί. «Ο πατέρας λέει πως ζούμε εδώ σε καθεστώς προστασίας μαρτύρων, ή κάπως έτσι. Δεν είμαι σίγουρη αν αυτές είναι οι σωστές λέξεις». Σαν απόδειξη, σηκώνω τον δεξιό μου δείκτη κάτω από τη μύτη του. Το δάχτυλο δεν κουνιέται ούτε χιλιοστό. «Δε λέω ψέματα. Κρυβόμαστε σ' αυτό το νησί της Χώρας του Βορρά από τότε που ήμουν μικρό κορίτσι. Από τους ξένους. Εσύ όμως δεν είσαι ξένος, σωστά;»

«Προστασία μαρτύρων;» μουρμουρίζει ο θεός Όλε. «Και λες πως δίνεται μεγάλη αμοιβή για σας;»

«Ναι, ένα σωρό χρυσά νομίσματα».

Ο θεός Όλε μου χαμογελάει. Επιτέλους, μοιάζει να καταλαβαίνει. Ανασαινώ ανακουφισμένη. Ο θεός Όλε κοιτάζει και πάλι ψηλά προς το σπίτι μας, ενώ ταυτόχρονα ψαχουλεύει την τσέπη του μπουφάν του και βγάζει μια στενή, λε-

---

* Νότια Νορβηγία – σουηδικά στο πρωτότυπο. Η ακριβής μετάφραση είναι «νότια χώρα», ωστόσο η έκφραση αναφέρεται σε μία από τις πέντε περιφέρειες της Νορβηγίας, τη νοτιότερη. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά το 1902 από τον ποιητή Vilhelm Krag σε ένα άρθρο του για περιοδικό της εποχής, και από τότε καθιερώθηκε. (Σ.τ.Μ.)

πτή συσκευή. Η μαύρη μπροστινή πλευρά της γυαλίζει σαν την επιφάνεια της λίμνης τις νύχτες.

«Μη φοβάσαι, παιδί μου. Δε θα σας μαρτυρήσω», λέει ο θεός Όλε και πατάει με τον αντίχειρά του κάτι στη συσκευή, κάνοντάς τη να βγάλει έναν παράξενο ήχο. «Σ' το υπόσχομαι». Έπειτα κραδαίνει την περιέργη συσκευή ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό μου.

«Τι είναι αυτό;»

«Μη χαμογελάς, σε παρακαλώ», λέει ο θεός Όλε. Μου είναι δύσκολο, άλλωστε μόλις έχει φύγει από την καρδιά μου ένα βάρος ίσο με αυτό του τεράστιου βράχου. Έσωσα την οικογένειά μου την τελευταία στιγμή!

Κλείνω τα μάτια, σκέφτομαι τη μητέρα και τον πατέρα που θα είναι σίγουρα περήφανοι για μένα, ανασαίνω βαθιά και προσπαθώ να χαλαρώσω τις άκρες των χειλιών μου, που παλεύουν να στραφούν προς τα πάνω. Έπειτα, ανοίγω τα μάτια. Ένα δυνατό φως με τυφλώνει.

«Ευχαριστώ», λέει ο θεός Όλε κοφτά, κρύβει τη συσκευή πίσω στην τσέπη του και κλείνει το φερμουάρ.

Δε χαμογελάει πια. Με κάποιο τρόπο, η ευθυμία έχει εξαφανιστεί από το πρόσωπό του.

Σπρώχνει τη βάρκα στο νερό αμίλητος, μπαίνει μέσα και κάθετα ακριβώς στο κέντρο. Η βάρκα ταλαντεύεται επικίνδυνα δεξιά κι αριστερά. «Δεν πρέπει να πεις ποτέ στους γονείς σου πως μίλησες μαζί μου», σφυρίζει ο θεός Όλε μέσα από τα δόντια και βάζει μπρος τη μηχανή. «Ποτέ! Κατάλαβες, Γιούντο;» Με κοιτάζει με παγωμένο βλέμμα. «Διαφορετικά, θα σας μαρτυρήσω όλους. Και σένα και όλη σου την οικογένεια».

Νιώθω να μου έρχεται ναυτία.

ΕΙΜΑΙ ΞΑΠΛΩΜΕΝΗ και περιμένω το πρωινό που θα μου αφήσει η μητέρα έξω από την πόρτα του δωματίου. Το στόμαχί μου γουργουρίζει.

Είναι Τρίτη, η δεύτερη μέρα της απαγόρευσης εξόδου από το δωμάτιο. Η τιμωρία του πατέρα, επειδή δεν έφτασα εγκαίρως στην κρυψώνα μου. Η μητέρα ήθελε να διαρκέσει μια βδομάδα, τόσο θυμωμένη ήταν. Πόσο θα 'θελα να της εξηγήσω πως δεν υπάρχει λόγος να ανησυχεί! Τα κανόνισα όλα σαν ενήλικη γυναίκα. Και όσο κρατάω το στόμα μου κλειστό –και θα το κάνω–, ο θείος Όλε δε θα μας προδώσει. Μου το υποσχέθηκε.

Δε λέμε ποτέ ψέματα.

Οι επτά εντολές ισχύουν σίγουρα για όλους τους κατοίκους της Χώρας του Βορρά, σκέφτομαι, και γλιστρώ ανακουφισμένη ως το παράθυρο. Κοιτάζω κάτω τον κήπο και το φρεσκοκομμένο γκαζόν μπροστά στην είσοδο του σπιτιού μας. Λίγο παραδίπλα, ανάμεσα στις πανύψηλες σημύδες, ο πατέρας έχει φτιάξει το παρτέρι μας. Έχει φυτέψει μαρούλια, σέλινο, πατάτες, ντομάτες, βότανα, θαμνώδεις μουριές και πολλά ακόμα λαχανικά.

Η μητέρα είναι γονατισμένη σε μια άκρη κρατώντας ένα πλεκτό καλάθι και μαζεύει φράουλες. Πιθανότατα την πιο γλυκιά ποικιλία, που ταιριάζει με τον χυλό της βρόμης. Χτυπάω το τζάμι. Δε φαίνεται να με ακούει. Χτυπάω πιο δυνατά. Στρέφεται προς το μέρος μου και με κοιτάζει ανέκφραστη. Της γνέφω, της χαρίζω ένα χαμόγελο. Όμως εκείνη δεν ανταποδίδει τον χαιρετισμό και αφοσιώνεται πάλι στο παρτέρι.

Το βλέμμα μου ταξιδεύει απογοητευμένο στην άλλη πλευρά της λίμνης. Ο ήλιος έχει ανέβει πια ψηλά φωτίζοντας τα δάση και πλημμυρίζοντας το δωμάτιό μου με φως. Πλησιάζω κι άλλο το παράθυρο και ακουμπάω το μέτωπό μου στο τζάμι. Η αναγκαστική παραμονή στο δωμάτιο είναι τόσο βαρετή! Αλλά η μητέρα έχει δίκιο, δε μου αξίζει τίποτα καλύτερο. Χαϊδεύω με τον δείκτη μου το γυαλί και σχεδιάζω το περίγραμμα του μεγάλου βράχου. Γιατί να είμαι συνεχώς τόσο περιέργη; Αν και αυτό το «συνεχώς» δεν ισχύει απόλυτα. Εδώ και κάποιες εβδομάδες νιώθω την ακατανίκητη επιθυμία να μάθω τα πάντα για τον άγνωστο κόσμο εκεί έξω. Δεν μπορώ να εξηγήσω τι την έχει προκαλέσει. Ίσως είναι τα παλιά μου όνειρα –με τα πολυώροφα κτίρια, τα παράξενα, ασημένια πουλιά στον ουρανό, και τα γελαστά κορίτσια στο νερό– που έχουν ξαναγυρίσει τις τελευταίες νύχτες. Ή μπορεί απλώς να μεγαλώνω. Προς μεγάλη μου έκπληξη, έχω αρχίσει να αμφισβητώ τον κόσμο γύρω μου. Όπως, για παράδειγμα, τις μεθόδους διαπαιδαγώγησης της μητέρας, που υποτίθεται πως θέλει μόνο να μας προστατέψει. Κι όμως, αισθάνομαι πως μπορώ να αποφασίσω μια χαρά τι είναι καλό για μένα και τι όχι. Άλλωστε, είμαι σχεδόν δεκαέξι. Και θέλω επιτέλους απαντήσεις. Για τη Χώρα του Βορρά και για τη Χώρα του Νότου.

Και για τ' αγόρια. Δεν εννοώ τον μικρό μου αδερφό, προς

Θεού, αλλά μάλλον κάποιον πιο μυστηριώδη, όπως ο Ρίτσαρντ Μπλάγκουντ, ο όμορφος νεαρός στο μυθιστόρημα της μητέρας. Ούτε κι εδώ μπορώ να εξηγήσω τον λόγο αυτής της ξαφνικής επιθυμίας που έχει κλονίσει την εσωτερική μου ισορροπία. Εμφανίστηκε μια μέρα τόσο απλά και ταυτόχρονα τόσο απρόσμενα.

Με την άκρη του ματιού μου παρατηρώ ένα σμήνος πουλιών που περνάει μπροστά μου σαν μαύρο σύννεφο και κάνει τους γύρους του πάνω από τη λίμνη, πέρα, στον μεγάλο βράχο.

Παραλύω.

Η βάρκα μας έχει εξαφανιστεί! Αμέσως με κυριεύει πανικός, σκέφτομαι το χτεσινό κατσάδιασμα του πατέρα με το που επέστρεψα στο σπίτι. Δεν τον είχαμε δει ποτέ ξανά τόσο αγριεμένο. Ακόμα και η μητέρα μάς έβαλε τις φωνές που δεν παραμείναμε στην κρυψώνα μας. Ο Μπόι είχε πέσει στο πάτωμα της κουζίνας και φώναζε ασταμάτητα πως δεν ήταν δικό του το λάθος. Αλλά δεν πέτυχε τίποτα, τους ξέρει τους κανόνες μας. Όταν παραβαίνεται μια εντολή, τιμωρούνται και τα δυο παιδιά. Με τον τρόπο αυτό μαθαίνουμε να προσέχουμε καλύτερα ο ένας τον άλλο. Ωστόσο, τον βρίσκω άδικο αυτό τον κανόνα. Και λυπήθηκα για τον Μπόι. Παλιότερα υποχωρούσα χωρίς αντιδράσεις. Χτες, όμως, όχι.

Ούρλιαξα στον πατέρα πως το λάθος ήταν όλο δικό μου και πως η τιμωρία ήταν άδικη αν έπρεπε να πληρώσει ο Μπόι τη δική μου ανοησία. Και τότε η μητέρα μου έριξε ένα χαστούκι. Δεν το είχε κάνει ποτέ στο παρελθόν. Ήταν ολοφάνερο πως ξαφνιάστηκε κι η ίδια με τον εαυτό της και την πράξη της. Εμένα όμως μ' έκανε να νιώσω πιο δυνατή, σχεδόν δικαιωμένη.

«Δικό σας είναι το φταίξιμο!» συνέχισα με πείσμα. «Αν μας λέγατε απλώς πόσο καιρό θα χρειαστεί ακόμα να κρυ-

βόμαστε σ' αυτό το ηλίθιο νησί, τότε δε θα ήμασταν τόσο περιεργοί!»

«Τι έχεις πάθει, Γιούνο;»

«Στα δωμάτιά σας! Και οι δύο!»

Χαιδεύω το μάγουλό μου και κοιτάζω χαμηλά προς την προβλήτα. Δεν ήταν η ιδέα μου, η βάρκα λείπει! Δεν υπάρχει αμφιβολία, ο Μπόι πρέπει να το έσκασε χτες τη νύχτα από το νησί. Χωρίς εμένα. Σφίγγω τα χείλια και παρατηρώ τη μητέρα να ρίχνει στο καλάθι μια γεμάτη χούφτα φρούλες. Δε φαίνεται να το έχει πάρει είδηση ακόμα. Κρατάω την αναπνοή μου. Η μητέρα σηκώνεται, τινάζει το χώμα από την ποδιά της και γυρίζει με ασταθές βήμα στο σπίτι.

Σκέφτομαι την τιμωρία που με περιμένει αν παραβώ την έβδομή μας εντολή, τον σημαντικότερό μας κανόνα. Με λούζει κρύος ιδρώτας.

Δε θέλω να καταλήξω στο υπόγειο.

Όμως αυτό ακριβώς θα συμβεί αν αποκαλυφθεί η απόδραση του Μπόι. Κοιτάζω νευρικά στο δωμάτιο γύρω μου. Κάτι πρέπει να κάνω. Να κρυφτώ ίσως; Στην ντουλάπα, κάτω από το κρεβάτι; Αν ο πατέρας πειστεί ότι το έσκασαν και τα δυο παιδιά μαζί από το νησί, τότε δε θ' αρχίσουν να ψάχνουν στο δωμάτιό μου. Κι εγώ θα παραμείνω κρυμμένη μέχρι να γυρίσει ο Μπόι.

Με λίγα βήματα φτάνω στην ντουλάπα, παραμερίζω τις γαλότσες, τον υπνόσακο, τη Μίραμπελ –την παλιά μου κούκλα–, το βιβλίο με τα παραμύθια των αδερφών Γκριμ, και το παλιό ζωγραφισμένο χαρτόκουτο όπου φυλάω όλους μου τους θησαυρούς από τη λίμνη, και χώνομαι στο κάτω κάτω ράφι, κλείνοντας πίσω μου την πόρτα. Το σκοτάδι με τυλίγει στη στιγμή. Γέρνω κατάκοπη στην πλάτη της ντουλάπας, τραβάω τα πόδια μου κοντά στο στήθος και προσπαθώ ν' ανασαίνω από τη μύτη όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα. Μυρίζει πράσινο

σαπούνι και ασταρωμένο ξύλο. Πρέπει να ηρεμήσω. Πρέπει να ετοιμάσω ένα σχέδιο.

Πώς θα αντιδράσει η μητέρα όταν ανακαλύψει πως δε βρίσκομαι στο δωμάτιό μου; Θα φωνάξει τον πατέρα ή θα τρέξει αμέσως στο δωμάτιο του αδερφού μου;

Κάτι γαργαλάει το πρόσωπό μου, πιθανότατα το πράσινο χειμωνιάτικο πουλόβερ με τους ταράνδους που μου έπλεξε η μητέρα για τα δέκατα τέταρτα γενέθλιά μου. Παραμερίζω το τραχύ ρούχο, κι η κρεμάστρα τρίζει στη μεταλλική ράβδο πάνω από το κεφάλι μου. Σκύβω μπροστά και κοιτάζω μέσα από τη χαραμάδα που σχηματίζουν τα δυο πορτόφυλλα. Κόκκοι σκόνης χορεύουν στο λαμπερό φως του ήλιου. Μισοκλείνω τα μάτια, μα το μόνο που διακρίνω είναι η γωνία του κρεβατιού κι ένα μέρος του φεγγίτη. Λοιπόν, Γιούνο, ποιο είναι το σχέδιό σου; Από λεπτό σε λεπτό η μητέρα θα εμφανιστεί στον διάδρομο, κουβαλώντας το πρωινό μου.

Τη φαντάζομαι να ανοίγει την πόρτα και να μπαίνει στο άδειο μου δωμάτιο. Τον δίσκο να της γλιστράει από τα χέρια και το σερβίτσιο να κομματιάζεται στο πάτωμα. Εκείνη να πηγαίνει πέρα δώθε και να φωνάζει τον πατέρα. Να αναρωτιέται πώς κατάφερα να εξαφανιστώ από ένα κλειδωμένο δωμάτιο. Και μετά ο πατέρας να δείχνει το ανοιχτό παράθυρο, τη μοναδική λογική διέξοδο που μου έχει απομείνει.

Η καρδιά μου σταματάει.

Το παράθυρο! Είναι κλειδωμένο!

Ανοίγω τα πορτόφυλλα με μια κλοτσιά, βγαίνω έξω και τρέχω στην άλλη άκρη του δωματίου. Με βιαστικές κινήσεις, ξεκλειδώνω το μικρό μεταλλικό μάνταλο και ανοίγω το τζάμι. Ο κρύος αέρας χαϊδεύει τα μάγουλά μου, που καίνε. Παίρνω βαθιά ανάσα. Γιατί δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Δαγκώνω το κάτω χείλος μου θυμωμένη.

Ένα σεντόνι, σκέφτομαι αστραπιαία, πρέπει να δέσω στο

κούφωμα κάποιο είδος σκοινιού και να το αφήσω να κρέμεται έξω από το παράθυρο, για να είναι πιο αληθοφανής η απόδρασή μου.

Συνήθως δεν τείνω προς τέτοιες αυθόρμητες, ενστικτώδεις αποφάσεις, καθώς επιφέρουν τα περισσότερα λάθη. Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Ο πατέρας λέει πως με το συγκροτημένο μου μυαλό και το ταλέντο μου στους υπολογισμούς θα μπορώ στο μέλλον να κατασκευάζω πολύπλοκες μηχανές, συγκροτήματα κατοικιών, ακόμα και γέφυρες.

Εμένα δε μου αρέσουν οι εκπλήξεις. Ούτε καν στα γενέθλιά μου. Τώρα πια η μητέρα κι ο πατέρας έχουν αποδεχτεί την παραξενιά μου και μου δίνουν τα δώρα μου χωρίς περιτύλιγμα. Ήδη από τα δέκατα τρίτα γενέθλιά μου. Δεν μπορώ να εξηγήσω γιατί, αλλά έχω ανάγκη αυτό το αίσθημα ασφάλειας.

Ακούω το κλειδί στην κλειδαριά και κάνω μεταβολή. Η πόρτα ξεκλειδώνει, το χερούλι κατεβαίνει. Η μητέρα μπαίνει στο δωμάτιο, με τον δίσκο του πρωινού στο χέρι.

«Τι κάνεις εκεί;»

«Ήθελα λίγο φρέσκο αέρα», απαντάω κοφτά, ασφαλιζώ ξανά το παράθυρο και πηδάω στο στρώμα μου. Παρακαλώ να μην κοιτάξει η μητέρα προς τη λίμνη, να μην ανακαλύψει το κενό στην προβλήτα. Κάνει μερικά βήματα προς το μέρος μου και αφήνει τον δίσκο στο κομοδίνο μου.

«Γιούνο, άκου», λέει η μητέρα καθώς κάθεται δίπλα μου στην άκρη του κρεβατιού. «Λυπάμαι πολύ. Δεν ήθελα να σε χτυπήσω». Μου χαϊδεύει το μέτωπο. «Φοβήθηκα όμως. Το καταλαβαίνεις;»

Μένω έκπληκτη, και για λίγο δε βγάζω άχνα. Δε μου έχει ζητήσει ποτέ ξανά συγγνώμη. Ούτε μου έχει μιλήσει για τα αισθήματά της.

«Ούτε εγώ ήθελα να είμαι αγενής», λέω και περνάω τα χέρια μου γύρω από τη μέση της. Την κρατάω σφιχτά.

Κλαίμε κι οι δυο. Μας κάνει καλό.

Έπειτα από λίγο, η μητέρα απελευθερώνεται από την αγκαλιά μου και με κοιτάζει κατάματα: «Σε απασχολεί κάτι; Γιούνο, ξέρεις πως μπορείς να μου μιλήσεις για το στιδήποτε. Οικογένεια είμαστε».

Θυμάμαι τη συνομιλία με τον θείο Όλε στην ακτή. Σκέφτομαι τη βάρκα που λείπει. Είναι τόσο πολλά αυτά που θα ήθελα να πω στη μητέρα. Μα είμαι σίγουρη πως με περιμένει μια τιμωρία για κάθε μου φράση.

«Εντάξει», λέει η μητέρα. «Σου μάζεψα φρούλους. Ξέρω πόσο τις αγαπάς». Χαμογελάει γλυκά και μου δίνει το μπολ. «Ειρήνη;»

«Ο Μπόι το 'σκασε!»

«Τι πράμα;»

«Με τη βάρκα», λέω, δείχνοντας προς τον φεγγίτη.

«Δεν μπορεί!» Η μητέρα μισοκλείνει τα μάτια και παρατηρεί τον δεξιό μου δείκτη. Δεν κουνιέται ούτε σπιθαμή. «Ο αδερφός σου είναι στο δωμάτιό του. Η πόρτα είναι κλειδωμένη!»

Η μητέρα σηκώνεται και πλησιάζει στο παράθυρο. Περιμένω να ξεσπάσει καταιγίδα. Αντ' αυτού, στρέφεται προς το μέρος μου και χαμογελάει: «Ο πατέρας έφυγε χτες για την απέναντι πλευρά, Γιούνο. Λίγο μετά την αναχώρηση του θείου Όλε, και αφού σας επιβάλαμε την τιμωρία σας. Θα κάνει τις μηνιαίες αγορές μας στο χωριό. Το ξέχασες;»

«Πανσέληνος», ψιθυρίζω, και μετανιώνω αμέσως που δε σκέφτηκα περισσότερο πριν ανοίξω το στόμα μου.

«Ο πατέρας θα γυρίσει πίσω σύντομα. Μάλιστα, αυτή τη φορά μπορεί να μας φέρει...» Ξαφνικά παγώνει και κοιτάζει ακίνητη έξω από το παράθυρο το λαμπερό υδάτινο στοιχείο. «Για πες μου, Γιούνο. Πώς σου ήρθε ότι ο Μπόι θέλει να το σκάσει από το νησί;»

Μπήγω τα νύχια μου στις παλάμες μου. Τόσο δυνατά, που πονάω. «Εξαιτίας των χτεσινών», ξεστομιζώ.

«Ανοησίες», λέει η μητέρα και κλείνει τις κουρτίνες. Ένα ξεστό, πορτοκαλί φως απλώνεται σαν βέλο πάνω στους τοίχους, στην ντουλάπα, στο ριγέ χαλί, στο κομοδίνο, στα πρόσωπά μας. Η μητέρα κάθεται πάλι στο πλάι μου. «Ο αδερφός σου δε θα έπαιρνε ποτέ τέτοιο ρίσκο».

Εγώ όμως ναι, σκέφτομαι. Η μητέρα αναστενάζει σαν να έχει καταφέρει να διαβάσει τη σκέψη μου. Το πιγούνι μου βυθίζεται ως το στήθος και τα χέρια μου σφίγγουν τα πόδια μου. Σε παρακαλώ, Θεέ μεγαλοδύναμε, ας μη συνεχίσει τις ερωτήσεις.

«Γιούνο, κοίταξέ με!» Η μητέρα αρπάζει τον δεξιό μου δείκτη και τον σφίγγει στη γροθιά της. «Δεν πιστεύω να σχεδιάζετε εσείς οι δύο να περάσετε στην αντίπερα όχθη;»

Σωπαίνω. Σφίγγει τη γροθιά της ακόμα περισσότερο, και νιώθω το αίμα να πάλλεται μες στο δάχτυλό μου.

«Όχι, μητέρα!»

«Θυμάμαι όταν ήμουν στην ηλικία σου, Γιούνο. Νόμιζα πως στα δεκαέξι μου ήμουν πια μεγάλη». Έρχεται λίγο πιο κοντά μου. «Και ότι μόνο εγώ ήξερα πώς λειτουργεί ο κόσμος εκεί έξω. Πόσο λαχταρούσα να τον ανακαλύψω! Στην πραγματικότητα, όμως, ήμουν ένα μικρό, ανόητο κορίτσι».

Συγκεντρώνομαι στον δείκτη μου, ο οποίος είναι εγκλωβισμένος στη γροθιά της μητέρας μου σαν σε σφιγκτήρα.

«Βγάζεις φτερά, παιδί μου. Όμως αυτό είναι πολύ επικίνδυνο για την οικογένειά μας, καταλαβαίνεις; Πάντα έτρεμα αυτή την εξέλιξη».

Με κοιτάζει επίμονα.

«Έχουμε μόνο μία βάρκα. Αν κάποιος από τους δυο σας την πάρει και περάσει απέναντι, ο πατέρας δε θα μπορεί πια να φύγει από το νησί. Δε θα μπορεί να σας ψάξει. Δε θα μπο-

ρεί να σας σώσει, αν οι ξένοι...» Κομπιάζει, αφήνει ελεύθερο το χέρι μου. «Θα πέθαινα από την αγωνία μου αν σας συνέβαινε κάτι εκεί έξω». Η μητέρα τυλίγει την παλάμη της γύρω από τον λαιμό της. «Θα το ήθελες αυτό;»

Μισώ να λέω ψέματα.

Ωστόσο, πριν απαντήσω, σφίγγω το δεξί μου χέρι σε γροθιά.

Οι ξένοι είναι πιο κοντά απ' ό,τι νομίζεις

Ζουν στην απόλυτη απομόνωση, σε μια ξύλινη καλύβα βαθιά μέσα στα δάση ενός μικρού νησιού: η μητέρα, ο πατέρας και δυο παιδιά στην εφηβεία. Η απέναντι στεριά μόλις που ξεχωρίζει πέρα μακριά. Η δεκαεξάχρονη Γιούννο και ο αδερφός της περνούν τις μέρες τους ψαρεύοντας, ψήνοντας γλυκά και παίζοντας επιτραπέζια τα κυριακάτικα απογεύματα. Κι όλα αυτά υπό έναν διαρκή φόβο. Γιατί στην αντίπερα όχθη παραμονεύουν ήδη οι ξένοι. Μπορεί να κάνουν την εμφάνισή τους από στιγμή σε στιγμή. Και τότε θα πάρουν εκδίκηση για κάτι που τους έκανε ο πατέρας πολύ καιρό πριν. Οι ξένοι θα έρθουν με έναν σκοπό: να ξεκληρίσουν ολόκληρη την οικογένεια. Γι' αυτό ο πατέρας έχει σκάψει ένα μυστικό καταφύγιο. Εκεί μέσα μπορούν να νιώθουν ασφαλείς. Ακόμα...

ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ.

ΘΑ ΣΕ ΑΓΑΠΟΥΝ.

ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26771